

Народилася 3 грудня 1971 р. в с. Недригайлів Недригайлівського району Сумської області. В 1989 р. закінчила середню школу № 23 м. Запоріжжя. В 1989–1994 рр. навчалася на історичному факультеті ЗДУ, отримавши кваліфікацію «історик, викладач історії та суспільствознавства».

У 1994–1997 рр. навчалася в аспірантурі ЗДУ. В 1997 р. захистила кандидатську дисертацію на тему «Етносоціальна база Української революції (березень 1917 – лютий 1918 рр.)» (наукові керівники – С. Р. Лях, О. П. Реєнт).

З 1997 р. – асистент, з 1998 р. – старший викладач, з 2000 р. – доцент кафедри історії України ЗДУ. В 2005–2006 р. була докторантом ЗНУ. Продовжувала працювати за сумісництвом на посаді доцента кафедри історії України ЗНУ.

Докторську дисертацію на тему «Південна Україна в контексті формування модерної української нації (XIX – початок 20-х рр. XX ст.)» захистила в 2006 р. (науковий консультант – С. М. Тимченко).

З вересня 2007 р. – професор кафедри історії України ЗНУ. В 2006 р., згідно з підсумками конкурсу для молодих учених, за кращі наукові роботи Г. Ф. Турченко присуджена премія НАН України (за монографію «Південна Україна на зламі епох (1914–1922 рр.)»). У 2006 р.,

**ТУРЧЕНКО
Галина Федорівна**

*Доктор історичних наук,
професор*

за підсумками конкурсу для молодих учених, за кращі наукові роботи Г. Ф. Турченко присуджена премія НАН України.

Бере участь у виконанні держбюджетних науково-дослідницьких тем. Член спеціалізованої вченої ради ЗНУ із захисту кандидатських дисертацій за спеціальністю 07.00.01 «Історія України».

Сфера наукових інтересів: історія південноукраїнського регіону XIX – початку XX ст. проблеми українського визвольного руху та українського націогенезу.

Здійснювала наукове керівництво написанням п'яти кандидатських дисертацій. Автор і упорядник приблизно 130 наукових праць (двох монографій, чотирьох навчальних посібників (один – із грифом МОН України), 115 наукових статей). До них належать: «Південна Україна:

модернізація, світова війна, революція (кін. XIX ст. – 1921 р.)» (2003), «Південна Україна на зламі епох (1914–1922 рр.)» (2005), «Південноукраїнський регіон у контексті формування модерної української нації (XIX – перша чверть XX ст.)» (2008), «Проект «Новоросія» 1764–2014 рр. Ювілей на крові» (2014), «Проект «Новоросія» і новітня російсько-українська війна» (2015). Співавтор підручника для загальноосвітньої школи «Історія рідного краю (Запорізька область): 1914–1939 рр.» (2006).

Народився 19 лютого 1947 р. в с. Тимофіївка Краснопільського району Сумської області. В 1970 р. закінчив Харківський державний університет за спеціальністю «Історія». В 1970 р. працював учителем історії в школі с. Терни Недригайлівського району Сумської області.

З 1973 р. – аспірант Харківського державного університету. Кандидатську дисертацію на тему «Зміни в соціальній структурі міського населення Радянської України в 20-ті рр.» захистив у 1977 р.

У 1977–1978 рр. – асистент, старший викладач кафедри історії СРСР і УРСР ЗДП. З 1979 р. – доцент кафедри історії СРСР і УРСР цього ж ВНЗ. Із 1980 р. – завідувач кафедри історії СРСР і УРСР ЗДП.

У 1988 р. захистив докторську дисертацію. З 1989 р. працював професором кафедри історії СРСР і УРСР ЗДП. З 1990 р. – завідувач кафедри історії СРСР, з 1992 р. – завідувач кафедри новітньої історії України, в 1992–2005 рр. – декан історичного факультету ЗДУ.

Голова Запорізького обласного відділення Товариства зв'язків з українцями за межами України «Україна – Світ», член Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка, член Всеукраїнської асоціації викладачів історії та суспільних наук «Нова доба», член журі

**ТУРЧЕНКО
Федір Григорович**

*Доктор історичних наук,
професор*

обласних і всеукраїнських олімпіад з історії та Малої академії наук.

З 1992 р. – член спеціалізованої вченої ради із захисту докторських дисертацій при ЗДУ, член спеціалізованої ради при Дніпропетровському національному університеті. Підготував 12 кандидатів і вісім докторів історичних наук. З 2005 р. – перший проректор ЗНУ. Керівник авторського колективу видання «Українське козацтво. Мала енциклопедія» (м. Київ, м. Запоріжжя, 2002 р.). Автор п'яти монографій, 120 наукових статей, десяти підручників з історії України та історії Запорізького краю. Автор і упорядник приблизно 210 наукових праць (понад десяти монографій, десяти підручників, приблизно 190 наукових статей). До них належать: монографії «Микола Міхновський: Життя і Слово» (2006), «Запоріжжя на шляху до себе... Минувле і сучасність у документах і свідченнях учасників подій» (2009), «ГКЧП і проголошення незалежності України: погляд із Запоріжжя» (2011), «Запорізький рахунок Великої війни. 1939–1945» (2013), «Україна – повернення історії» (2016).

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, Грамотою МОН України, почесними званнями «Відмінник освіти України», «Заслужений діяч науки і техніки України».